

der kan være passende under normale Forhold, ikke helt ud kan være tidssvarende under saadanne ekstraordinære Forhold, hvor Arbejdsløsheden bliver saa stor, og at de derfor maa lempes. Men det er ogsaa givet, at naar man lemper Reglerne for Udeling af disse Understøttelser, vil Arbejdsløshedskassernes ordinære Indtægter, Medlemsindskuddet og det offentliges Tilskud, ikke kunne slaa til til at yde de samme Understøttelser, som naar de strengere Regler for at opnaa Understøttelse er i Kraft. Endvidere er det klart, at de Understøttelser, som — selv om de kunde ydes med normal Størrelse, hvad de ikke kan under saadanne Forhold — kan ydes af de sædvanlige Midler, vil være for smaa til at skaffe vedkommende nogenlunde ordentligt Livsophold under den nu herskende Dyrtid.

Det var klart allerede i Foraaret saavel for den højtærede Indenrigsminister som for Arbejdsløshedsnævnet, at der sandsynligvis vilde komme meget vanskelige Tider for Arbejdsløshedskasserne, idet Arbejdsløsheden sikkert vilde blive meget stor, og at det derfor gjaldt om at ruste Arbejdsløshedskasserne i Tide til at imødegaa disse vanskelige Forhold paa bedste Maade. Efter Anmodning af Indenrigsministeren udarbejdede Arbejdsløshedsnævnet derfor allerede i Foraaret nogle Regler, som Nævnet mente det passende at udele Understøttelser efter, dersom den store Arbejdsløshed kom; disse Regler er i det væsentlige tiltraadte af Indenrigsministeren i det Lovforslag, han har fremsat i det andet Ting, og dette Lovforslag er i det væsentlige gaaet uændret gennem det andet Ting.

Den højtærede Forsvarsminister har nu gjort Rede for de Ændringer, der ved Lovforslaget foreslaas foretaget i de almindelige Regler for Understøttelse, og jeg skal derfor ikke komme ind paa disse Forhold, men kan i saa Henseende henholde mig til Forsvarsministerens Udtalelser. Jeg finder kun Anledning til at udtale, at naar man her fastslaar, at Dyrtidshjælpen skal udbetales gennem Arbejdsløshedskasserne til de Arbejdere, som er ledige, og som er Medlemmer af Kasserne, saa tror jeg, at det er den heldigste Ordning, der kan træffes med Hensyn til dette Forhold, thi efter det Kendskab, jeg ved nu i nogle Aar at have siddet som Medlem af Arbejdsløshedsnævnet har faaet til Arbejdsløshedskasserne og deres Styrelse og Forhold, er jeg overbevist om, at Arbejdsløshedskasserne vil forvalte de Midler, der nu stilles til Raadighed for dem, paa bedste og fuldt

forsvarlig Maade, og at ingen anden Institution sidder inde med saa gode Betingelser for at kunne fordele Tilskuddet paa bedst mulig Maade. Arbejdsløshedskasserne har størst Kendskab til de enkelte Medlemmer, og der er Grund til at tro, at man ad den Vej vil opnaa ikke blot den bedste Anvendelse af Midlerne, men ogsaa den største Ensartethed i Understøttelserne, hvilket har meget stor Betydning.

Jeg kan derfor billige Lovforslaget og kan ogsaa paa mit Partis Vegne i det væsentlige anbefale det til uforandret Vedtagelse. Der er imidlertid ved en Ændring, vedtagen af det andet Ting, kommet en Uklarhed ind i Lovforslaget i § 9 om Forholdet mellem København og Frederiksberg, og det er mig bekendt, at man fra anden Side ønsker Lovforslaget henvist til et Udvalg for at faa det Spørgsmaal klaret. Det vil jeg naturligvis ikke modsætte mig, saa meget mindre som jeg ogsaa finder det rigtigt, at vi faar klaret det Spørgsmaal, hvordan den paagældende Bestemmelse skal forstaas, men jeg finder ikke Anledning til nu ved denne Lejlighed at komme nærmere ind derpaa.

Det er ganske vist betydelige Beløb, der her er Tale om — jeg gør dog ærede Medlemmer opmærksom paa, at en Del af Beløbet er der allerede disponeret over ved Dyrtidsloven —, men selv om det er betydelige Beløb, er det Beløb, der ikke kan spares, der er ikke andet for end at udrede dem. De, der kan og vil arbejde, men ikke kan faa Arbejde, er i høj Grad at beklage, naar de ikke har Formue at tære paa; men det har de Mennesker, det her drejer sig om, ikke, thi havde de Formue af Betydning, kunde de ikke være Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne. Det vilde være højst urigtigt, om de, naar de ikke kan faa Arbejde, af den Grund var nødsagede til at henvende sig til det offentlige Fattigvæsen; det vilde være uheldigt for deres Vedkommende og heller ikke tjenligt for Samfundet. Men selvfølgelig bør man først og fremmest, om det er muligt, søge at skaffe vedkommende Arbejde. Det gælder om at skaffe saa mange som muligt Arbejde i Stedet for Understøttelse, derom er alle Partier enige, og den højtærede Minister udtalte sig ogsaa i samme Retning nu for et Øjeblik siden. Det bør alle have for Øje, lige fra Indenrigsministeren til Arbejdsløshedskasserne.

Sluttelig skal jeg kun udtale det Haab, at de to Parter, det her drejer sig om, Arbejdsgiverne og Arbejderne, fuldt ud vil forstaa Situationens Alvor, og at de under kommende Arbejdsstridigheder begge vil